

Slimme Witte Veer en de Prairiehond

Slimme Witte Veer zat voor zijn tipi. Het was nog vroeg maar in de zon was het al warm. Hij vroeg zich af wat hij zou gaan doen. Toen kwam Rode Vos aanlopen.

"Rode Vos heeft een pasgeboren prairiehond gevonden."

Slimme Witte Veer sprong op. "Waar?"

Rode Vos knikte naar het Oosten. Ze renden die kant op.

Buiten adem kwamen ze aan bij een paar bomen. Daar zag Slimme Witte Veer een puppy, die pas een paar dagen zijn ogen open had. Slimme Witte Veer keek om zich heen.

"Waar is de moeder?"

Rode Vos haalde zijn schouders op. "Misschien is hij achtergelaten."

Slimme Witte Veer geloofde het niet. Dat gebeurde nooit.

"We nemen hem mee," zei Rode Vos. "Het hondje moet eten hebben."

"Het is gevaarlijk," zei Slimme Witte Veer. "Als de moeder terugkomt, is haar baby weg."

Rode Vos trok zich niets aan van wat Slimme Witte Veer zei. Dat deed hij nooit. Slimme Witte Veer was het wel gewend.

Rode Vos had het hondje in zijn armen. Slimme Witte Veer aaide het. Het beestje likte aan zijn vinger en begon toen te zuigen.

"Hij heeft honger," zei Slimme Witte Veer.

"Kom mee," zei Rode Vos, "naar de tipi's".

Ze liepen rustig naar het tentenkamp. Halverwege zei Slimme Witte Veer: "Zet hem eens op de grond? Kijken waar hij heen loopt."

Rode Vos zette het hondje op de grond. Ze liepen een paar passen verder. Het prairiehondje liep kwispelend mee.

Nu pakte Slimme Witte Veer het beestje op en ze liepen verder. Bij het kamp met alle tipi's liepen ze meteen door naar de tent van Slimme Witte Veer. Zijn moeder kon hij alles vragen.

"Mogen we wat vlees?"

"Heeft Slimme Witte Veer honger?" vroeg zijn moeder.

"Het is voor een jong prairiehondje."

Zijn moeder schrok en kwam de tipi uit.

"Breng dat hondje snel terug!"

"Hij heeft honger," zei Rode Vos.

"Hij moet melk hebben van zijn moeder."

Slimme Witte Veer knikte. Het hondje had nog helemaal geen tanden. Wat moest het met vlees?

Ze liepen terug.

"Rode Vos wil het houden," zei Rode Vos.

"Het is gevaarlijk," zei Slimme Witte Veer.

Slimme Witte Veer droeg het hondje. Rode Vos liep tegen steentjes te schoppen. Je kon wel zien dat hij boos was. Maar Slimme Witte Veer was blij. Prairiehonden werden snel groter en dan gingen ze bijten. Of de grote Lakota indianen wilden hem dood maken om op te eten. Een prairiehond hoorde rond te zwerven over de Grote Vlakten, niet in een tipi-kamp.

Ineens stonden ze oog in oog met een prairiehond. Het beest had zijn kop laag bij de grond en gromde. Slimme Witte Veer voelde zijn hart als een razende kloppen. Snel zette hij het hondje op de grond.

Maar het beestje liep niet naar zijn moeder.

Waarom hadden ze geen pijl en boog bij zich? Of een speer? Daarvan hadden ze er genoeg achter hun tipi liggen.

Kwispelend draaide het kleine hondje om de benen van Rode Vos. "Daar!" zei Slimme Witte Veer. "Je moeder!" Maar natuurlijk begreep het hondje er niks van.

De prairiehond kwam langzaam dichterbij. Het gegrom leek van steeds dieper uit zijn keel te komen. Slimme Witte Veer kon de gele tanden van het beest zien. Ze zagen er scherp uit.

"We rennen allebei een kant uit," zei Rode Vos.

Slimme Witte Veer schudde zijn hoofd. "Het jonge hondje zal achter één van ons aangaan. En dan komt die moeder ook."

"We kunnen harder rennen dan een prairiehond!"

Slimme Witte Veer schudde weer zijn hoofd, maar zei niets meer. Hij pakte het hondje weer op. Hij nam het in één hand en stak die zo ver mogelijk vooruit. Hij liep gebogen, zodat het hondje vlak boevn de grond was. Langzaam deed hij een paar stappen naar voren.

De prairiehond kwam ook een paar stappen naar voren. Naast grommen jankte hij nu ook.

Voetje voor voetje bleef Slimme Witte Veer naar voren lopen. Er zat nog maar twee meter tussen de hond en

hem in. Als het beest zou springen, kon hij hem zo bij de keel grijpen.

Slimme Witte Veer deed nog twee stappen. De prairiehond stond nu stil, grommend, jankend. Slimme Witte Veer probeerde niet te kijken naar de kaken van het beest, waarin het kwijl langs de tanden liep.

Hij zette het hondje op de grond met zijn snuitje naar zijn moeder. Verbaasd keek het om.

De prairiehond moest nu kiezen. Slimme Witte Veer richtte zich langzaam op. Hij maakte zich breed met zijn armen en stootte een enorme brul uit. Tegelijk zette hij een snelle stap naar voren.

Het werkte. De prairiehond pakte zijn jonkie in zijn nekvel, en sukkelde weg.

Snel liep Slimme Witte Veer terug naar zijn vriend.

"Dat je dat durfde," zei Rode Vos.

"Slimme Witte Veer wil een dappere Lakota worden," zei Slimme Witte Veer.

"Dat is Slimme Witte Veer al," zei Rode Vos. Ze liepen terug naar het tipikamp. Ineens voelde Slimme Witte Veer dat hij honger had. Net als het hondje; hij dacht dat die nu wel lekker zou liggen drinken bij zijn moeder.

Zo hoorde het in de natuur.